

„FIGYELŐ”

UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Haladás

Lap:

AUG. 12

Megjelent:

A PESTI WEEKEND

IRTA: JÓKAI MÓR

Szín: Jánoshegy. Idő: 1894.

A nap felébredt, a szél pedig le sem feküdt, a pacsirták, fülemülék szintén felébredtek, a mesterek, a mesterlegények, a diákok, a diáknék és a becsületes polgárok s azoknak feleségeik, nemkülönbön cigánylegények és kintornások és egyéb művészek; ujságírók, kardalnokok és más efféle gentlemanek hasonlatosképpen felébredtek. Mind tart ki a Jánoshegy felé. Korán reggel, amint az első klarinét megszendül, már kezdődik a népvándorlás. Jön, aki jöhet, mintha elől húznák, hátul úznék. Felvette mind az új ruháját, feltette az új kalapját kimosdott megfésülködött, úgy néz ki, mintha skatulyából vették volna ki. Jól fogunk ma mulatni — mondja mindenki. Jól fogunk ma mulatni — mond egy boldog család, aminek semmi ivadéka sem maradt otthon. Az apa egy ingre vetkőzve viszi a kulacsot, a gazdasszony egyik marka tele van eleveven csibével, másik fokhagymával, a nagyobbik leány egy gyermekkoscsit húz, melyben egy főtt sonka és egy nagy csupor tejeskávé között ül, zakatol a bepótlált csecsemő. A nagyobbik fiú egy fickándozó kuvaszt cipel az ölében, a többi kis boubillónok az apa nádbotját s anyjuk kalapját viszik nagy jókedvvel.

S megy, tolong egymás hegyén-hátán a tömeg, mindnek van a másikon mit elméncskedni. A szépek, a nem szépeket, a soványak a kövéreket, a kocsin ülők a gyalogjárókat, a kisasszonyok az urfiakat, emezek viszont amazokat. Mindenki megy felfelé. Egyetlen ember baktat a hegyről lefelé, bizonyosan valami magyar színész, akinek ma próbája van, kénytelen bemenni. Ennek azután kijut minden nyelvtől. — Nincs már helye a Jánoshegyen, vissza kell menni. — Ez már kimulatta magát. — Csak a zsebkendőjét felejtette otthon, azért megy vissza.

Feljut azonban végre egyenként minden csoport a vezérhalomra. A krisztinavárosi bádigos meglátja ott az első házat. — Nini, komám, — kiáltja — ezelőtt húsz évvel ez sem volt itt. Nem ám. Térjünk be egy pohár sörre. — Betérnek, ott bent leülnek egy szegletbe s késő estig ki sem mozdulnak onnan.

Két timárlegénynek még nincs elég távol a hely. Tovább viszik a hordót, amit hoztak még egy fél-mérfölddel. A budakeszi erdőben végre megállapodnak vele s hozzákészülnek a sütéshez-főzéshez. A tűz megvan, a hús a bográcsban, de sót elfeledtek hozni. Azért az egyiknek megint félmérföldet vissza kell gyalogolni s mire visszajön, az ebéd koromra van

égve. De annál jobban lehet majd rá inni.

Egy társaság eljutott már Stiglicz úr nyári lakáig, azonban az ajtókat zárva találják. Zörgetnek. A zörgetésre három mérges szelvény s egy még mérgesebb majorosné jelenik meg, aki tudtukra adja, hogy Stiglicz úr a Disznófőhöz ment. Új remény. Elmegy a banda a Disznófőhöz. Az oda jó félóra járás. A hőség megaszalja az embert odáig. Stiglicz uram azonban nincs a Disznófőnél, éppen most ment el onnan a Savanyúmajorhoz. Nosza utána. Ott sincs. Alig öt perce, hogy elindult Budára, ha sietnek még utólréhetik.

Igy mulat a város a Jánoshegyen.

Estefelé a szél megáll s mint flyenkor szokott lenni, közelgetnek az udvariatlan, kiméletlen lomha felhők. Egy-egy pár nagy csep, amely az emberek orrára esik, jó eleve figyelmezteti a népeket, hogy meneküljön, ki hová tud. Mindegyik van lótas-futás a házak felé. A férfiak kendőbe takart kalappal, a hölgyek fejükre hajtott viganóval menekülnek. Egyszerre megereged a zápor. A közhelyek tele vannak sopánkodó esőverte nőkkel. — Jaj a cipőm, jaj a ruhám, jaj a nagykendőm, jaj a cziczruhámm, — hangzik mindenünnen a jajveszékelés.

A két timárlegény túltevén a félakós hordócska tartalmán, hazafelindult, felmászott egy hegyre, legurult egy völgybe, ott szépen elaludt s eső ide, eső oda, csak másnap ébredett fel. Hanem azért jól mulattunk.

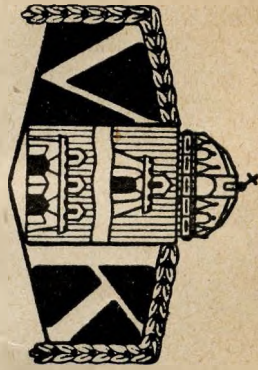
A nagy társaság ismét egy perccel később érkezett Stiglicz úr budai lakára, mint az onnan eltávozott, ezúttal Bécsbe utazván gőzösön. Hanem azért jól mulattunk.

A nagy család megevett mindent, megtalálta elveszett csemetéit, akik szerte kujtorogtak, az apa még összeszedte kutyáját, feleségét, unokaöccsét és a többieket, valamennyit igen derangért állapotban. Hanem azért jól mulattunk.

Végül maradt a krisztinavárosi bádigosmester, ferencvárosi rézöntő komájával. Ők reggeltől estig ott ültek egy szegletben, megvárták, míg elmúlt az eső, akkor hazafordultak szépen. — Bizony húsz esztendő alatt sokat változott ez a Jánoshegy, kár, hogy odább nem is tekintettünk — szölt az egyik a másikhoz. Hanem azért jól mulattunk.

Az eső elállt, az ég kitisztult, van csillaga a földnek is, ott Budapest lámpái ragyognak, a kö-

zelben tündéres fénybogárcák. A távolból enyésztesen hangzik az ének: »Pesten jártam iskolába, kuk.«

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Jókai Mór

Cím:

A pesti Weekend

Forrás:

Haladás 1949 aug. 12.

Személy

luc

1894/1949

Tárca

Osztályozás

308

gyon régi gyerek nótát, hoz felém: »Pesten jártam iskolába, kuk.«

A PESTI WEEKEND

Irta: Kovács Dénes

Szín: a Jánoshegy. Idő: 1949.

...alkonyodik. A völgyben felgyulladnak Pest villanycsillagai, a rekkenő hőségtől ide menekült városi vándorok lassan szedelődzködnek, indulnak hazafelé. A zöld mulatság végetért. Az úttörővasút vidám sikítással fut a végállomás felé, az úttörőtáborban tábortüzek égnek s az esti szellő egy na-